

Arrest

nr. 150 094 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juni 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij bekritiseert het standpunt van de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat de verwerende partij correct en afdoende motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Waar de verzoekende partij er zich in se over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van de verzoekende partij dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In

tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Het loutere feit dat een persoon zich op “de instructies van 19.07.09” heeft beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij als christen niet kan terugkeren naar Nigeria, wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. In haar aanvraag heeft ze enkel gesteld dat “hij wenst dat de regularisatie wordt toegekend wegens zijn angst voor terugkeer naar Nigeria het feit dat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden en zijn blijk van integratie in België.” Met betrekking tot deze motieven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt en dat een loutere vermelding op zich onvoldoende is om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze hier ondertussen meer dan vijf jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is een contract voorgelegd heeft, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd: “De overige elementen (betrokkene is sinds 2007 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is de Franse en Engelse taal machtig, is lid van de Apostolische Kerk, heeft een vrienden- en kennissenkring, heeft aan de universiteit van Hasselt gestudeerd, is werkwilleg, heeft reeds gewerkt en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, §2 van de wet van 15.12.1980.” Deze stelling van de verwerende partij is in casu correct. De ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is er immers op gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. De stelling van verweerder is terecht en in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door nogmaals de elementen in verband met hun integratie te herhalen die zij aanvoerden in hun verblijfsaanvraag, weerleggen verzoekers niet het concrete motief dat deze betrekking hebben op de gegrondheidsfase en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Uit artikel 32 van de vreemdelingenwet – de wetbepaling waarnaar de verzoeker expliciet verwijst – vloeit daarenboven geen verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangevraagd een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

De uiteenzetting van de verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Waar de verzoekende partij nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “beginselen van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins de motieven van het bestreden bevel betwist.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, moet worden vernietigd en daaruit evenzeer de vernietiging van het bevel volgt, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat niet is aangetoond dat de eerste bestreden beslissing behept was met een onwettigheid, zodat alleen al om die reden het betoog van de verzoekende partij niet dienstig is.

De middelen lijken ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 7 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt te volharden en op terechte wijze te hebben aangevoerd dat de verwerende partij artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 op een onheuse wijze heeft toegepast. Zij meent dat het niet volstaat te verwijzen naar de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis en het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980, daar de verwerende partij meermaals heeft verklaard dat de criteria van deze instructie nog steeds zouden worden toegepast. Daarnaast gaat het niet op om te stellen dat de door haar aangevoerde elementen de gegrondheidsfase van het onderzoek betreffen en dienen deze ook te worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Gelet op het standpunt van

het kabinet van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, met name dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden worden toegepast, heeft zij op terechte wijze de schending van het gelijkheidsbeginsel aangevoerd. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat het niet volstaat te verwijzen naar de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 daar de verwerende partij meermaals zou hebben verklaard dat de criteria van deze instructie nog steeds zouden worden toegepast, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigd heeft (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, dienen de wet en de rechterlijke beslissingen te primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Ook de beginselen van behoorlijk bestuur laten hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F).

Voorts wordt in de beschikking reed uiteengezet waarom de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt en wordt in de beschikking uitdrukkelijk gesteld dat het gelijkheidsbeginsel niet toelaat om een onwettige situatie te verantwoorden of te bestendigen. Met haar betoog ter terechtzitting gaat de verzoekende partij aan deze motieven van de beschikking voorbij.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat het niet opgaat om te stellen dat de door aangevoerde elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen. In dit verband herinnert de Raad de verzoekende partij vooreerst aan de algemene principes: Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen bestaan:

- de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid),
- wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet),
- de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Voorts wordt erop gewezen dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden”, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek vanwege de overheid. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de vreemdeling aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot

verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Zoals reeds in de beschikking werd gesteld wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de elementen van integratie en de duur van het verblijf in België *in casu* geen buitengewone omstandigheden uitmaken, maar de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Voorts wijst de Raad erop dat in uitzonderlijke gevallen elementen van integratie en de duur van het verblijf in België als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld (RvS 21 september 2004, nr. 135.090). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Met haar betoog toont de verzoekende partij hoe dan ook niet aan waarom deze elementen het voor haar bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 28 april 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS